

Silvester – 31.12.2018

Nádej pre každého

S Tebou som rok začal, s Tebou ho aj končím. O odpustenie aj nádej znovu prosím. Zlyhal som, konal, čo nie je správne. Hovoril bezbožne a myslel na zlé stále. Budúcnosť je zabmlená a neistá. Cez ňu ma prevedie Tvoja láska prečistá. Verím Ti, Pane, že s Tebou všetko zdolám. S nádejou pozerám k nebeským horám.

Matúš 4:12-17 „Keď Ježiš počul, že Jána uväznili, odišiel do Galiley. Opustil Nazaret a prešiel bývať do Kafarnaumu, primorského mesta v krajoch zebulonských a neftalimských, aby sa naplnilo slovo proroka Izaiáš: kraj zebulonský a neftalimský, na ceste k moru, za Jordánom, pohanská Galilea, ľud, ktorý sedel vo tme, uzrel veľké svetlo, a tým, čo sedeli v krajine a v tóni smrti, vyšlo svetlo. Odvtedy začal Ježiš kázať a hovoriť: pokánie čiňte, lebo sa priblížilo kráľovstvo nebeské“.

Niekedy – a tak je tomu aj dnes v niektorých cirkevných zboroch – sa na Silvestra spieval smútočný žalm. U nás sa spieva slávnostný. Je to o postoji k tomuto poslednému dňu celého roka. Buď sme smutní, že sme o rok starší a všetko to pekné odchádza s týmto rokom. Alebo sme vďační, že sme mohli toto obdobie prežiť a sme radi, že to zlé nechávame za sebou a môžeme vykročiť do budúcnosti. Dnešný deň je príležitosťou hodnotiť, spomínať, premýšľať. Ale je to aj deň, keď môžeme ďakovať za všetko dobré, čím sme prešli aj za to, že to zlé smieme nechať tu v tomto roku a vstúpiť do nového s čistým štítom. Dnešný biblický text nám v tom chce slúžiť ako pomôcka.

Biblická zmienka o Ježišom verejnom vystúpení začína konštatovaním, že Ján Krstiteľ bol uväznený. Ohlasovateľ Kristovho príchodu bol trňom v oku Herodesovi a preto ho odstránil. Kde jedno končí, druhé začína. Ježiš určite nebol šťastný z toho, čo sa Jánovi prihodilo, ale neutiahol sa do samoty, neprestal žiť, nevzdal sa svojej úlohy. Prevzal štafetu a pokračoval v Jánovej službe. **Bol čas, aby ľud nielen počul, čo raz bude, ale aby na vlastné oči videl, čo už je. Ježiš sa pozeral do budúcnosti.** Samozrejme: minulosť nezavrhol, ale vedel, že všetko musí ísť ďalej.

My sa však často pozeráme do minulosti. Riešime, čo bolo a aké to bolo. Viažeme sa na ľudí, zážitky, situácie, ktoré už patria minulosti a tak sme nešťastní. Možno sa aj v tomto roku stalo niečo negatívne v našom živote. Ono nás zmenilo, niečo naučilo, zranilo nás to, ale tým sa život nekončí. To, čo sa stalo v tomto roku, nechajme za sebou a využime možnosť začať odznova. Nebude to ľahké, bezproblémové, pretože minulosť sa vymazať nedá. No dá sa od nej odraziť do nových vecí.

Vezmime si príklad z Ježiša. Prosme nebeského Otca o nové šance, nové obdobia, cesty a možnosti. Z minulosti sa poučme, ale to, čo nám ubližuje, spôsobuje nekomfort života, to tam nechajme. **Tento rok si totiž odnáša svoje záležitosti so sebou do minulosti a my z Božej milosti dostávame príležitosť začať nanovo, alebo pokračovať v dobrom.** Lebo kde iný končí, ty môžeš začať. To, čo iných odradí, teba môže naplniť. To, čo druhým berie zmysel života, to teba môže dať nový, lepší. **Ak ideme s Pánom, vždy získavame nové začiatky.**

Občas sme nesústreďení na to dôležité. Resp. dávame dôležitosť nedôležitým záležitostiam. Akosi sme sa naučili, že viditeľné, počuteľné, zjavné, je najdôležitejšie. Akoby nám to samo prichádzalo pred tvár a tak tomu pripisujeme prvé miesta. No aj príbeh o Ježišom prvom vystúpení nás učí, že niekedy **práve okrajové oblasti sú dôležité. Izraelský Kráľ sa narodil v Betleheme, nie v hlavnom meste Jeruzalem. Vyrástol v Nazarete, v rodine tesára, nie v kráľovskom paláci Herodesa. Boží Syn a Pán začal svoje pôsobenie v Kafarnaume, v oblasti plnej pohanov, nie v jeruzalemskom chráme,** kde sa sústreďil duchovný život vyvoleného židovského ľudu. Boh má iný pohľad na svet, na život.

My však pripisujeme význam tomu, čo až také dôležité nie je. A keď to stratíme, sme sklamaní a strácame dôvod žiť, radosť sa, pokračovať. Manželstvo je pre nás všetkým a keď sa rozpadne, sme deprimovaní. Deti sú pre nás všetkým, ale keď nám nevrátia lásku, chceme radšej zomrieť. Zdravie je pre nás všetkým, no keď ho stratíme, sme odutí a nechceme nikoho vidieť. Práca je pre nás naj, keď nás však prepustia, nevieme, čo ďalej a uchylujeme sa k alkoholu. Priatelia sú pre nás najdôležitejší, ale keď nás zradia, zostávame opustení a utrpení. Pretože máme pocit, že toto všetko je najdôležitejšie.

Ježiš nám však dáva príklad. **To, čo je dôležité pre svet, pre iných, nemusí byť dôležité pre nás. Niekedy práve to, čomu neprpisujeme význam, nás môže zachrániť, povzbudiť, naplniť.** A sú to tie dennodenné maličkosti, ktoré prijímame, ale ktoré si ani nevšímame. Sú to situácie, ktoré sa dejú mimovoľne, nenaplánovane a práve v nich je krása. Sú to ľudia, veci, skutočnosti, ktoré nie sú honosné, no dokážu vyčarovať úsmev na tvári, už len tým, že sú. Je to Božie požehnanie, Jeho prítomnosť, láska a mnohé dary, cez ktoré sa nám zjavuje, ktoré sú istotou aj vtedy, keď sa všetko rúca, keď všetko odchádza. **Kto kráča s Bohom, dokáže byť všímavý práve na to, čo sa nedá na prvý pohľad všimnúť.**

Jednou zo skutočností, na ktoré by sme nemali zabudnúť je to, že podstata všetkého sa nemení. Pán Ježiš prišiel ako pokračovateľ Jánovej zvesti. Posunul

ju síce na vyšší stupeň, zvestoval ju iným spôsobom, ale **zvesť zostala totálne rovnaká**: „pokánie činite, lebo sa priblížilo kráľovstvo nebeské“. To isté hovoril aj Ján Krstiteľ pri svojom vystúpení na púšti. Pán Ježiš teda chce povedať, že všetko sa môže zmeniť a aj sa mení, no to podstatné, závažné, zostáva. Najmä ak sa to týka Božej lásky, Božej sféry. Z jednej strany to motivuje resp. opisuje Božiu snahu, z druhej strany tá zvesť motivuje človeka a vyzýva ho k aktivite.

Dnes, keď stojíme na konci roku 2018, iste máme z čoho činiť pokánie. V zmysle Jána to znamená: zmeniť svoj život vlastným rozhodnutím, zanechať staré briedy, zlé postoje, škaredé slová, nepravých ľudí, opustiť zlý štýl života a modlárstvo. Znamená to: lepšie a zodpovednejšie pracovať, byť aj v bežný deň, v práci, rodine, medzi priateľmi, v dedine veriacim človekom, ktorý žije stále pred Božou tvárou. A to všetko preto, lebo prichádza Božie kráľovstvo so súdom, ktorý posúdi náš život. V zmysle Pána Ježiša, slová: činite pokánie znamenajú: veriť v Boha, úplne sa sústrediť na Nebo, prosiť Ho o odpustenie, uvedomovať si Božiu milosť, vložiť sa do Jeho rúk a spoľahnúť sa totálne na Pána Boha. A to preto, lebo prichádza Božie kráľovstvo, do ktorého je viera jedinou cestou.

Zlé sa nám opúšťa ťažšie ako dobré. Je to kvôli našej prirodzenej závislosti na hriechu. Preto je zložitá činiť pokánie, lebo ľahko sa hovorí odpusť, ale oveľa ťažšie sa neopakujú chyby. Lenže pokánie je o tom: nielen prosiť o prepáčenie, ale aj zanechať zlo, ktoré sme robili. **Znamená to totálnu a neustálu zmenu nášho myslenia, slov aj skutkov. A to môžeme len s Božou pomocou, len vtedy, keď sme motivovaní láskou.** Ved' pre lásku sme ochotní urobiť čokoľvek. Preto číňme pokánie, meňme svoje postoje a to preto, lebo raz bude náš život posúdený, ale najmä preto, že sme Bohom milovaní. **Lebo Jánova ani Ježišova zvesť sa za tých niekoľko tisíc rokov nezmenila. Zostala rovnaká. Takú istú máme prijímať, takú istú máme ohlasovať.**

Neviem aký ste mali rok, ale to, či dnes spievate smútočný alebo slávnostný žalm ani nezáleží od toho, čo ste v roku 2018 zažili. Závisí to od vášho osobného postoja. Keď však hodnotíme starý rok a s nádejou hľadáme do nového, pamätajte: že kde jedno končí, druhé začína – že občas je podstatné to najmenej podstatné – a že z Božej strany sa nič nemení: kráľovstvo nebeské prichádza, preto aj pre nás zvesť zostáva rovnaká: pokánie číňme. Amen.